

POSTANOWIENIE

Dnia 26 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska

w sprawie **B. Z.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej, na posiedzeniu w dniu 26 stycznia 2017 r.,
zażalenia obrońcy skazanej na zarządzenie Przewodniczącego IV Wydziału
Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 7 października 2016 r.
odmawiające przyjęcia kasacji

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Wskazanym na wstępie zarządzeniem odmówiono przyjęcia kasacji obrońcy B. Z., wniesionej od wyroku Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 17 sierpnia 2016 r. w sprawie IV Ka [...], z uwagi na jej niedopuszczalność. Na powyższe zarządzenie zażalenie wniósł obrońca podnosząc, że art. 523 k.p.k. przewiduje rażące naruszenie prawa, jako podstawę kasacyjną i takowe skarżący wskazał w nadzwyczajnym środku odwoławczym. Wniósł wobec tego o przyjęcie kasacji i przekazanie jej Sądowi Najwyższemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest bezzasadne.

Na wstępie należy zaznaczyć, że B. Z. została prawomocnie skazana na karę ograniczenia wolności. W świetle treści art. 523 § 2 k.p.k. w zw. z art. 523 § 4 pkt. 1 k.p.k. oznacza to, że kasacja mogła w jej sprawie zostać wniesiona wyłącznie z powołaniem się na jedno z uchybień enumeratywnie wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k., stanowiących tzw. bezwzględne powody odwoławcze.

W nawiązaniu do argumentu zażalenia należy podkreślić, że wniesiona przez stronę skarga kasacyjna może, co do zasady, wskazywać na inne rażące naruszenie prawa (art. 523 § 1 k.p.k.). Zarazem jednak jest oczywiste, że w konsekwencji zawartego w art. 523 § 2 k.p.k. ograniczenia co do możliwości zaskarżenia kasacją strony tylko wyroku skazującego na karę pozbawienia wolności, i to bezwzględną, podstawy kasacji wniesionej od wyroku skazującego na karę niż opisana zostały ograniczone do wymienionych tylko w art. 439 § 1 k.p.k. (art. 523 § 4 k.p.k.). Najwyraźniej autor kasacji zapomniał o brzmieniu przytoczonych przepisów, które obowiązują wszak od 1 września 2000 r. i których przytoczona interpretacja, prezentowana w licznych, także publikowanych, orzeczeniach Sądu Najwyższego oraz omawiana w literaturze prawniczej, nie budzi żadnych wątpliwości.

Analiza samej kasacji nie pozwala na uznanie, że zarzucono w niej takie naruszenie prawa, które stanowiłoby jedną z zawartych w art. 439 § 1 k.p.k. bezwzględnych przyczyn odwoławczych. Zresztą, na ten fakt nie wskazuje w swoim zażaleniu nawet autor tej skargi, enigmatycznie podnosząc, że w kasacji wykazano m.in. rażące naruszenie zasady bezpośredniości, czy też braku prowadzenia rozprawy od początku z uwagi na upływ czasu pomiędzy terminami, a więc inne, niż wymienione w przywołanym przepisie, naruszenia prawa.

Z tych zatem względów, nie znajdując podstaw do podważenia zaskarżonego zarządzenia, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.